

Списанието излиза дваждъ: на 1 и 20, а притурката — веднъждъ: на 10 число всеки мѣсець
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Съдържание:

*Жената и лошвия съпругъ. — Необходимостъ за от-
варяние нови отдѣленія при столичното женско училище
«Мария Луиза» въ София. — Поздравлението у различни на-
роди. — Кукличка. — Хиппел. — Противоположето на жѣ-
та. — Сънищата. — Афоризми. — Разни. — Книги и списа-
ния. — Корреспонденция. — Извѣстие. — Обзорецъ.*

Жената и лошвия съпругъ.

Често нѣкои жени запитватъ, какъ да търпѣятъ лошвиината на съпругитѣ си. Специални правила какъ да се търпи лошвиината на съпругитѣ не можемъ да дадемъ, защото — вродена въ тѣхъ или же отпослѣ придобита, — се изиявява всеразлично, но по равно се развива, както въ душата на мъжа, така и на жената.

Подъ думата *лошвина* на мъжа, ние не разбираме малкитѣ му своенравия, които се появяватъ у него нѣколко дена слѣдъ бракосъчетанието, нито пакъ трѣбва да се счита лошвъ отъ всѣка благоразумна жена оня мъжъ, що не се покорява слѣпо на всичкитѣ желанія на съпругата си; нито оня, който не ѝ се покланя

беспрѣстанно и не счита съпругескитѣ свързки розови, защото, ако се прѣдположи даже, че брактѣ постила нѣтъ на живота съ трапезели, не трѣбва, обаче, да се забравя, че тѣ съ врѣмето увѣхнуватъ, а листата имъ отпадатъ; та дрѣжката имъ, като се оголи, ще ободѣ браката на всѣкиго.

Лошвъ съпругъ е оня, който, прѣнебрѣгайки съвсѣмъ длъжноститѣ и уважението си къмъ съпругата си, малтретира ѝ жестоко, та промѣнява ч живота ѝ въ пѣкленъ и мъченически!

Добъръ лѣкъ противъ лошвиината сѣ главно: търпѣнието и сладкоумното изражение, — нѣщо, което се подвърждава и отъ всичкитѣ философи, които казватъ, че търпѣнието е първородната дъщеря на философията, защото философътъ, който оцѣнява и разсѣждава за свѣта, споредъ дѣйствителната му стойностъ; който се вдълбочава въ човѣшката душа, той само може давинигне и намѣри причината на придобититѣ

лошъвини; той чрѣзъ сладкодумнето и търпѣнието си регулира и управля лошъвинтъ имъ стрѣмления.

Жената, прочее, за да има това, толкова драгоцѣнно, съкровище на търпѣнието и великодушнето, трѣбва да философствува; нѣ философията изисква дѣйствително и сериозно умствено и духовно развитие.

Жената — отъ друга страна — отъ самото ѝ раждане до възмжжаваннето ѝ обсапватъ съ толкова поезия, щото мъчно може се противопостави хладнокрѣвно на свѣтскитѣ страсти, злини и недостатѣци. Тя е научена да слуша отъ поетитѣ да ѝ възпѣватъ, като ѝ уприличаватъ съ трюндафили, звѣзди и други благоуханни приятни нѣща.

Но тѣ забравятъ, че и най-нищожното духанне на вѣтъра истрѣблява и унищожавя цѣтето, що прѣди малко бѣше толкова благоуханно; че първий силенъ порой завлича растението, поразявайки съдържашето се въ него сѣме на любовта; че и най-рѣдкото облаче умалява блѣска на звѣздитѣ, и че цѣлата тѣзи поезия се съвършено унищожавя, когато прѣмине хубавото и тихо лѣтно врѣме. За зла честь на жената даватъ образование ѝ прѣдначаватъ за такъвъ поетически животъ, прѣдприготвяйки за неѣ жестока и злочестенъ край.

Когато, прочее, жената така се просвѣтява и образува, то отгдѣ тя ще исчерпи онуй търпѣние, съ което ще се бори противъ злитѣ щення и лошъва нерасположеностъ на единъ своенравецъ, жестока и гнѣвлива мъжъ? За щастие, сърцето ѝ, природната ѝ благодѣть, любовта и чедолюбнето правятъ душата ѝ велика, за да търпи смѣло злото. За неѣ лошъвий съпржгъ е човекъ, недостоеенъ да се люби и почита, но същеврѣменно е и достоенъ за окаяние, защото той самъ осамотява самото себе си, самъ се лишава своеволно отъ най-драгоцѣнната за всѣки човекъ благодѣть т. е. отъ любовта и обичта на съпржгата си, на чедата си и най-послѣ и на обществото.

Великото ѝ сърце, чрѣзъ единъ неразбранъ контрастъ на чувствата съчувствува мъжа и, въоръжавайки се съ непомѣрно насърчение, сполучва да прѣтърпи съ чудесна сладостъ и спокойствие всичкитѣ лошъвини на дивата душа на подобния си мъжъ; така щото такавата жена става отъ слаба и нѣжна тварь, на защитникъ и покровителъ на силния мъжъ. Тя чрѣзъ сладкodu-

мнето си, търпѣние, спокойния и миренъ характеръ обезоръжава и уталожва мъжа, когато се възбуди нѣкое домашно скарване, на което причината може да е нищожна, но, за жалостъ, най-често влѣче подирѣ си моралната смръть на цѣлото семейство. Тя по тоя начинъ спасява отъ всѣка гледна точка съпржга си и съ помощта на ангелското си търпѣние, вмѣсто разводъ, разлагане на семейството и развратяването на чедата, дава потикъ за напрѣждане и напрѣждане къмъ съвършенството; а обществото, трогнато отъ такова ѝ поведение, уважава ѝ, почита и благославя.

Но съ подобно щастие се ползватъ само привилегированитѣ отъ Бога женски сжщества, а обикновенитѣ отъ тѣхъ, като не могатъ да търпятъ оня ужасенъ животъ, увѣхнуватъ, изнемошаватъ се и умираатъ накрай, или пакъ възставатъ противъ звѣрския си тиранъ и разводството туря край на досагания ѝ нетърпимъ животъ.

Такова разрѣшение е по нѣкога неизбѣжно нужно и налагано отъ обстоятелствата, макаръ и не съотвѣтствуващо съвсѣмъ къмъ естеството на жената — Жена, не владѣеща елементитѣ на здравето душевно и умствено развитие, които ѝ закрѣпватъ да е винаги сладкодумна, търпѣлива и великодушна, то нека поне разбере, че Богъ, който е надарилъ мъжа съ силни мускули, жената е въоръжилъ съ обичта, любовта, чедолюбнето, сладкодумнето и благодѣтьта, които тя, като ги противопостави противъ всѣки мъжъ, нека бѣде добръ увѣрена, че най-послѣ ще възтържествува и ще одържи блѣскава побѣда.

Необходимость за отваряние
нови отдѣления при стопанското женско училище:
«Мария Луиза»
въ София.

Особенно по настоящемъ, когато реченото училище се сдобило съ по-големо пространство, отъ подареното мѣсто, на което за сега се намира старото здание на централното дѣвическо училище подъ име: «Савва Филаретовъ».

Както е извѣстно, това училище има двѣ отдѣления: за шиеие и за готвение. И двѣтъ тѣзи отдѣления сѣ доста добръ наредени и постоянно се усъвършенствуватъ и удовлетворяватъ нуждитѣ на гражданкитѣ, като имъ шийтъ по-евтино.

Но при все туй трѣбвало би най-малко още три отдѣления да се отворятъ. Именно:

I. Едно отдѣление за плетение чорапи на машина, ръкавици, фанели, фусты, гащи, трика, шалове, одѣла и пр., които могатъ и трѣбва да бѣждатъ отъ нашеска прежда.

II. Правение капели, като се поржкватъ фасонитѣ отвънъ, както правятъ и капеларкитѣ. Тии капели могатъ да се гарниратъ отъ парчетата, които оставатъ при горния отдѣлъ отъ разни естинни платове и павделки.

Огносително плетението сламени капели, може се сполучи, когато нѣкой отъ учителкитѣ при отиванieto ѝ за специализиране по други тѣнкости обърне внимание и на това нужно занятие, понеже слама има въ нашето отечество. Само и само иска да се изработи по-деликатно, отколкото ѿ работитѣ нашитѣ селенки, като си плетатъ украшения за въ къщи отъ житни сламки, заедно съ класоветѣ.

Селенкитѣ даже и капели си плетатъ, но грубички, като незнайтѣ какъ да изработватъ сламата.

III. Отдѣление за правение вратовръзки. Тѣ личатъ да се правятъ отъ разни парчета, останѣли и отъ двата шиварскѣ отдѣла, напр. басмени вълнени и копривени платове. Слѣдов., като се нуждае обществото за тѣхъ, трѣбва и на тоя занаятъ да се научатъ дѣвойкитѣ и младитѣ майки.

Стопанското училище трѣбва да бѣде центръ на подобни искусства и занаяти.

Всичко горѣказано, за да се осъществи, зависи отъ почитаемото настоятелство: да вземе инициативата, што за напредъ да поднови училището съ нови учителки по нужнитѣ отдѣления.

Но тѣхното распорѣждане ще стане голѣма икономия, и голѣмъ капиталъ ще събере дружеството, съ които ще може охолно да си посрѣща расходитѣ.

Европейцитѣ всичко употребяватъ за въ полза. Ние защо да се не водимъ по тѣхния примѣръ? Както, почти всичко, вземаме отъ тѣхъ, то защо да не употребяваме и ние малкитѣ парчета за да получимъ левчета?

Всичко може да стане, когато има съгласие, постоянство и помощъ отъ министерството на Търговията и земедѣлието.

Между прочемъ нужно е, и на туй да се обърне сериозно внимание да се проектира отъ учителкитѣ по ръководѣния единъ общъ народенъ костюмъ отъ разни селски костюми, както иматъ почти вси народи. Подобни дрехи, направени отъ хубаво българско платно или шаякъ, могатъ да се обличатъ на лични дни отъ виднитѣ Г-жи и Г-ци; тогава ще стане общоупотребително скромното обдѣкло, което въздига частни семейства и цѣли народи.

София

М. Наумова

Поздравлението у разнитѣ народи.

Има всеразлични начини за поздравление у Европейцитѣ, но всеобщий и най-обикновенный е: *ръкузанието*, което останѣ до днь днешенъ отъ старитѣ Юдеи чрѣзъ първитѣ християне. Но, щомъ нѣкой се отдалечи отъ Европа, вмѣсто това най-просто поздравление, вижда такива, които у цивилизованитѣ народи се считатъ като неприлични и смѣшни обноски.

Когато се срѣщнатъ двама китайци — приятели, то тѣ се поздравяватъ тѣй: хващатъ се съ ръцѣтъ и, като ги поставятъ послѣдователно върху сърцата си, движатъ се на лѣво и на дѣсно, казвайки, съ наведена глава: *isim! isim!* Но, ако тѣ се срѣщатъ слѣдъ дълговрѣмешне раздѣление, падатъ на колѣнѣ и двамата, единитѣ прѣдъ другиго, и удрийки главата си о земята, повтарятъ често пѣти горѣказаната дума.

Когато нѣкой китаецъ срѣща нѣкое лице отъ висшата класа, то той, за да го поздравя, прѣклоня се трижъ прѣдъ него, имайки ръцѣтъ протѣгнати право надъ главата и най-близо една до друга. . . .

Оня китаецъ, който се удови, че поздравява чрѣзъ снемане на шапка, наказва се най-строгосъ бича, защото това, споредъ тѣхъ, искава голѣмо прѣзрѣние за лицето, къмъ което се отправя.

Въ централната Азия у нѣкои народности поздравлението се състои въ взаимното триение на гърбоветѣ; то-есть, когато се срѣщнатъ двама приятели, приближаватъ се единитѣ до другиго, обръщатъ си гърбоветѣ взаимно и захващатъ да ги триятъ. Въ Индостанъ поздравлението става съ взаимното допирание на брадата.

Поздравлението у жителитѣ въ островитѣ на Великия океанъ става чрѣзъ взаимното триение на носоветѣ, както расправихме по-горѣ за поздравлението чрѣзъ гърбоветѣ. Но, когато нѣкой човѣкъ отъ долната класа иска да поздравя нѣкого отъ висшата класа, то той е длъженъ да трие самъ испървѣтъ съ своята ръка носа си, а че послѣ да наложи върху неѣ она на другиго.

Жителитѣ въ св. Лаврентиевитѣ острови поздравяватъ много своеобразно, тѣ; когато ще се поздравятъ, плюватъ вѣтрѣ въ дланѣта на ръката си и взаимно растриватъ лицата си. У сомалитѣ това поздравление е по-опростено: тѣ се задоволяватъ да плюватъ силно единитѣ върху лицето на другиго. Това поздравление искава споредъ тѣхъ голѣмъ почитъ.

У една сибирска нация, когато желае нѣкой да поздравя нѣкое лице, то хваща ръката му и ѿнасяна върху лицето си, а когато това лице е знатно, та иска да му угоди повече, пада съ лицето на земята и прави смѣхото, но съ крака му.

Една Африканска народность, живѣюща около Черната рѣка, поздравява съ извъртане (счупване) на прѣститѣ.

Арапитѣ, що обитаватъ Ваде, поздравяватъ се, вървѣйки съ крака и ръцѣ, като малкитѣ дѣ-

чица; калмуситѣ правитѣ сѣщото, но тѣ още, като се приблжаватъ едни до други, трѣбятъ взаимно носовѣтъ си.

Въ нѣкои мѣста въ Египетъ, гдѣто върлува треската, поздравлението се заключава въ питанieto: «Какъ се испотявате?», понеже тая треска се излѣкува чрѣзъ силно испотяване. И въобще болеститѣ, които най-много се срѣщатъ въ нѣкои страни, иматъ голѣмо влияние върху поздравлението и благородитѣ обноски: така напр. въ много мѣста на С. Америка, поздравлението на младитѣ майки се заключава въ питанieto: «Какъ е дѣтенцето Ви?» тѣй като тамъ най-много умиратъ отрочетата и дѣцата. Въ Южна Америка пакъ, за да не губятъ време хората, когато се срѣщнатъ, въ празни поздравителни думи, единъ запитва другиго: «Ти ли си?» (Атя ге ки?)—Да! (А!) отговаря другий и върви всѣки за по работата си.

Най-чудесно е поздравлението по между приятелитѣ въ Английската Индия: тамъ тѣ, когато се срѣщнатъ, дръпватъ взаимно единъ на другиго силно ушитѣ.

Най-послѣ корейцитѣ, кога посрѣщатъ нѣкой свой новопристигналъ отъ страство съплеменникъ, вмѣсто да му отправятъ фразата: «Добрѣ дошли»; даватъ му по бузитѣ силни плѣсници! . .

По какъвъ начинъ сѣ се установили тия поздравления у разнитѣ свѣтски народи и защо тии осѣщатъ необходимостта имъ? Туй е въпросъ, неразрѣшенъ още отъ Антропологитѣ; но всичкитѣ земни сѣщества, начинаѣтъ отъ ония, що снематъ просто шапката си за поздравление, до онии, що се плюватъ взаимно по лицето за сѣщата цѣль, ще подобрѣятъ и подвърдятъ Шопенхауеровия афоризмъ: «Благородието е благоразумие, неблагородието — тѣпоглавие, а придобиванието неприятели чрѣзъ неблагородието — крайна лудостъ.»

(отъ Френски)

А. Мирослазова.

Кукличка.

(Зоологически очеркъ).

Тя се роди болно и недѣлково дѣтенце. Като ѣмъ взе знаменитий акушеръ, «свѣтило» на науката, критически изгледа нейното червено, набръчкано тѣлце, съ глава, ве по-голѣма отъ юрукъ, лишена отъ всѣкаква растителностъ; прѣтегли ѣмъ на дланѣта на рѣката си и поклати плѣшивия си черепъ.

— Слабо дѣтенце! . . изрече той присѣдата, — ако не умрѣ, ще живѣе . . .

Когато ѣмъ подадохъ на майката, то ти покри съ горѣща цѣлувка дребното лицеце, прилично на печена ябълка. Подиръ това ти почна да се вгледва въ неопрѣдѣливитѣ се още черти на дѣтенцето и съ истинката на майка отгатваше въ тѣхъ слабото отражение на нѣкий образъ, дълбоко падналъ въ нейното сърдце, носивший дълги черви мустаци и дрѣнливи шпори. . .

Но грѣмко тя побърза да увѣри всичкитѣ при-

стѣтствуйщи въ поразителното сходство на малкото съ своя мѣжъ.

— Погледнѣте . . . викаше тя, радостно удрайки дланитѣ си . . . погледнѣте, излѣтъ Стефанъ Вакуличъ. . . Това е дори за чудо, колко тя прилича. . . Черепъ. . . Носъ, очички . . . сѣщо като неговитѣ. Само черепътъ по-малъкъ, носътъ — по-късичкъ и очичкитѣ — черни, а — не зелени. Стефанъ Вакуличъ, мѣжътъ на щастливата майка, мѣничко, тѣсто човѣче, червелѣше отъ радост и се топѣше отъ въсторгъ. Щастие изпълняше всичкото му сѣщество и въ тѣзи минута той гледаше на своята съпруга, като на нѣкое си божество, което му е подарило дѣщеря. Очитъ му се движехъ въ масло, улыбка движеше тѣститѣ, мѣсести бърни при мисълта, че той е баша.

Стефанъ Вакуличъ бѣше фабрикантъ и биржевникъ, нѣ, негледайки на занаято си, той имаше чувствително и нѣжно сърдце.

Петдесетъ-годишенъ той се ожени по любовь за шестнадесетъ-годишна момиче. Елена Никанорова, съпругата му, продължаваше да бѣде сѣщото разгалено дѣтенце, както и по-напрѣдъ. Заобиколена съ раскошъ, оня гледаше на живота, като на веселъ празникъ . . .

Сега сѣдбата самичка ѣ испрати нова залъгалка. Сама още дѣте, имаше дѣте, и радваше му се, като на нова игралка, както момичето се радва — на лавичената кукла.

* *

Малката Анюта растѣше.

Неѣмъ ѣмъ обичахъ и кичехъ като кукла. Отначало кърмилницата ѣмъ носѣше на рѣцѣ въ богатъ костюмъ, и малката се потопваше въ море отъ дантели, свила и атлазъ. Послѣ тя поотрасна и почна сама да тича; тогава майчиното утѣшение нѣмаше граница. По цѣли дни тя играеше съ малката, хилляди пѣти ѣмъ прѣобличаше съ пѣстри костюмчета, рѣшеше, завиваше кѣдрицитѣ ѣ, кичеше ѣмъ съ своитѣ накити и, като ѣмъ накичеше цѣла съ брилянтитѣ и драгоценоститѣ си, въртѣше се около огледалото.

Познатитѣ ѣмъ носѣхъ на рѣцѣ, цѣлувахъ и хранѣхъ съ конфетки.

— Ахъ, какво хубаво дѣтенце!

— Ахъ, каква красавица . . . чувахъ се въсклицания, и люта вече отъ четирегодишната си възраст, почна да се счита за красавица и кокетливо да се заглежда въ огледалото.

Ето тя е вече седемъ години. . .

Тя дѣйствително е твърдѣ приятна съ своитѣ златни кѣдрици, коралови бърни и черни очички, свѣтещи като двѣ звѣздички. Тя носи късичка роклица, бѣли гащички, обшити съ къспи дантели, обхващащи голичкитѣ ѣ колѣнца, свилени чорапци и пѣстри високи чехълчета. Ноцѣ тя завива космитѣ на главата си съ машинаки и всѣка заранъ прѣди всичко тача къмъ огледалото, да види какъвъ цвѣтъ има сега лицето ѣ. Тя вече излиза заедно съ тамапъ,

расхожда се по булеварда съ малкото рунтаво кученце, мило бърбори по французки и танцува съ увлѣчение на дѣтскитѣ балове.

— Мамо, казва тя нѣкога, Иванъ Съменовичъ е злѣ възпитанъ. . . Ти си забвляжияла какъ той се кланя . . . какъ държи лъжницата при обѣда и какли му сѣ голѣми, червени рѣцѣтъ! . . .

Най-подиръ ти е вече седемнадесетъ години. Тя се счита едва ли не за първата хубавица и най-добрата невѣста, благодарение на голѣмата зестра.

Висока, стройна, прѣкрасна-тя очаровава дори старцитѣ, когато се носи въ вихъра на валса, беззавѣтно отдавайки се на веселието и отмаляло прѣклонила свѣтештата отъ бриланти главица къмъ рамото на кавалера.

На видъ ти се много измѣни, но вътрѣшно си останѣ тази сѣщата кукличка, красива пеперуда, която не разбира ни хората, ни живота. Сутринъ ти се расхожда по магазинитѣ и избира материи, дантели, перия, потребности за роклитѣ си. Следъ това ти закусва, послѣ приема познайници, пристигаѣли на ранни визити.

— Чухте ли новина? Княгиня Зизи се оженила. Горката! ти вече десетъ години на праздно търси мжжъ. . . Мѣрица Болтина отново се влюбила и, мисли се, не безъ взаимность. . . На прѣпусканieto съ конѣ баронката си счувила крака.

Въ шестъ часа обѣдъ. Подиръ половинъ часъ отиди въ стаята за ѣденie съ французки романи въ рѣцѣ. Вечеръ — балъ, или театръ, или концертъ, или вечеринка съ благотворителна цѣль.

О, ти така сѣщо не обича да помага на бѣднитѣ, а какъ танцува въ тѣхна полза!

Най-послѣ, въ три часа нощъ лѣга въ кревата и заспива като мармонтъ на постелката посрѣдъ дантели и най-тънки чаршафи.

Горката. . . Колко е изнемошѣла. . .

* *

Ти е двадесетъ и три години.

— Анята, врѣме ти е за женение, казва тата. . . Боже мой, какъ скоро ти израсна, азъ и не забвляжихъ. Дѣйствително, врѣме ѣ вече за женение. Нейното сѣрдце не е свободно — тя е влюбена въ младия красавецъ, графъ Н. Той вече ѣ люби . . . но графѣтъ е бѣденъ.

Нощъ тя плаче съ горѣщи сълзи и забвляжва сутринъ, че очитѣ ѣ почервенѣли отъ плачъ. Най-подиръ, родителитѣ се съгласяватъ и Анята се оженива. . . Тя мечтае за нѣкаква си идилическа любовь, и бѣдѣщето ѣ се рисува ясно, като майско утро. Съ мжжа си тя отива задграница. Но тука се начеватъ отвратителнитѣ сцени. Мжжъ ѣ взима всякитѣ пари и начева да пиянствува. Тя става свидѣтелка на цинически оргии. . . Най-послѣ, всякитѣ пари сѣ прехосани. Тя пи-сва на баща си. Но тата и рара не искатъ повече да даватъ. Тогава за неѣ се начева ужасенъ животъ.

Мжжѣтъ почти всѣки часъ ѣ бѣхта! . . .

Сълзѣтъ не изсхватъ отъ очитѣ ѣ. Тукъ тя

пада на колѣнтѣ и горко ридѣе. Но що може тя да стори? тя е беспомощна като дѣтенце.

Тя е кукличка и нищо повече.

Бѣдната кукличка!

Прѣвела отъ Русски К. Х. Х.

Хигиена.

Жената е много деликатно сѣщество, ако не и сѣвѣсмъ слабо, споредъ възгледитѣ на Мишелетъ; но отъ тази именно деликатность жената исчерпва голѣма сила. Когато мжжѣтъ унищожава силата си съ работата и дѣятелността, жената, съ отличната си въздържанность, спасява прѣгавината и живостѣта си.

До юношеската възраст и двата пола се подлагатъ на една и сѣща диета; но отъ единадесетата година се забвлязва у момата едно стрѣмление къмъ недѣятелность и отпуснатость; заради туй всѣки родителъ трѣбва отъ тази именно възраст да уреди за дѣщеря си начина за живѣнието ѣ, противопоставяйки на истощителния училищенъ животъ, една здрава диета, която да се сѣстои въ дишанieto на чистъ въздухъ, добрата и питателна храна и изобилна свѣтлина, и борейки се противъ затруднителното учение и противъ злнитѣ и опасности, произходящи отъ дългото и непрѣкъснатото седенie и ограничения животъ, който прѣкарватъ момитѣ.

Младостѣта е жѣдна за кислородъ, движение и упражненia; ти има нужда отъ шумъ, игри, веселость и радости. Въместо да натоварватъ нѣжния мозъкъ на момата съ мжчни и непуждни знания, накарайте ѣ да се упражнява, та минцѣтъ ѣ да станѣтъ гѣвки и сили, както и гърдитѣ, и цѣлото ѣ тѣло. Направѣте, щото охотата ѣ за ѣденie да се увеличи, за да не послѣдѣ ослабване и отпа-дѣкъ на тѣлеснитѣ сили, поради малкото хранение; погрижете се, щото кожата ѣ да е вишѣги въ едно най-добро положение и вишѣте ѣ, щото дѣщеря ви да счита чистотата и седничното оклѣпване на цѣлото си тѣло като необходима нужда.

Жената трѣбва да се облича винаги въ та-квива дрехи, които да държатъ тѣлото ѣ топло. Бѣ-литѣ ѣ дрехи трѣбва да не сѣ много широки, защото иначе се вѣтъква и дѣйствува вредително въ тѣлото ѣ студения въздухъ.

Чорапитѣ ѣ трѣбва да сѣ много дълги и да се стѣгатъ, като се свѣрзватъ съ корсета, посрѣд-ствомъ еластични кордели и никога да не се свѣр-зватъ надъ или подъ колѣнитѣ, защото това е мно-го вредително за кръвообрѣщението. Обувкитѣ нмъ да сѣ топли, меки и да не сѣ тѣсни; ако тѣ сѣ добри, то и краката нмъ ще се държатъ винаги топли и никога влажни, — нѣщо, което е най-вред-ително за здравieto. Петитѣ на обувкитѣ да не сѣ високи, защото това тоже е вредително както за здравieto, така и за добрия стоежъ и вървежъ.

Касателно пакъ корсета, изявяваме, че той никакъ не е вредителенъ, ако отговаря на цѣльта, за която е измисленъ и ако е направенъ подъ изискуемитъ се хигиенични правила; той трѣбва да се стѣга по хълбоцитъ, та да не притѣснява стомаха или гърдитъ, които трѣбва да сѫ съвѣстни свободни. Ако не се държатъ тия условия, то корсетътъ разваля смилателнитъ и дихателнитъ органи, както и бъдещата млѣконосна сила на жената. Корсетътъ трѣбва да служи просто за поддържане на гърдитъ, тъй щото прѣди юношеската възраст е вредителенъ, защото прѣчи на тѣлесното развитие.

Момата никога не трѣбва да спи на постелка отъ перушина, нито трѣбва да има пердета въ леглото или прозорцитъ, защото пердетата, както и келимитъ въ спалнитъ ставатъ, тъй да се каже, огнище на смъртоносни животинки, които съ развѣждането и развиването си мърсятъ атмосферата, та развалятъ младия и нѣжния организъмъ на момата. Момата трѣбва да спи 9 — 10 часа въ една голѣма, обзрята къмъ изтокъ, стая, въ която да влиза лесно въздухътъ и слънцето.

Боядисанитъ и разноцвѣтни красни прѣдмети, които се поставятъ въ стаятъ, сѫ много вредителни, защото въ тяхъ се набира много прахъ, вредително дѣйствуещъ върху дихателнитъ органи.

За поддържане охотата за ѣденіе, трѣбва да се подлага момата въ особена здравословна диета, която да се състои въ добра и питателна храна, малко овошки, добръ узрѣли и малко сладки работи.

Освѣтя това, момата трѣбва да избѣгва баловетъ, вечерникитъ и театритъ, които именно причиняватъ болестта *felris alba virginum*. Въ юношеската възраст се срѣща особено *бескравнето* (анемия) и *блѣдностьта* (хлороза); тия послѣдны болести, която древнитъ сѫ наричали *любоена треска* или *дѣвическа немощь*, е една болестъ, която се срѣща повечето у неомъженитъ жени, а именно, както споменахме, въ юношеската имъ възраст, и се излѣкува чрѣзъ водата, йода и арсеника, споредъ разпрѣдѣленіето на лѣкари.

Мария Парз (лѣкарка).

Противоядіето на тѣгата.

«Най-злосчастни сѫ онии хора, които слѣдбата осѣди да убиватъ врѣмето си», казва единъ писателъ. Ние мислимъ, че той има пълно право, понеже тии хора обикновенно подлежатъ на онуй душевно състояние, което се казва *тѣга*.

Трудолюбивитъ хора не познаватъ никакъ тая страсть, защото борбата на живота, възбуждайки всичкитъ имъ душевни и тѣлесни сили, произвежда онака голѣма дѣятелность, заедно съ която не е възможно да съживѣе тѣгата.

Тѣга се казва онѣзи вътрѣшня празнота, която съ нищо не е възможно да се изпълни; ти, тъй да се каже, е филоксерата на душата, която

изсушава и истрѣбва истинското човѣшко щастіе; тя е по-лошѣва отъ болката и мѣката, тъй като страданіето е признакъ на живота, когато душевната слабостъ, която сѫществува у всѣки човѣкъ, завладѣнъ отъ тѣгата, е смрътъ, а слѣдствията отъ тази морална болестъ сѫ много опасни.

Мѣжтъ, за да се отгърве отъ тази смъртоносна тѣга прѣдава се, споредъ характера си, съ неодържима мания или въ интригитъ на политиката, или въ приключенията на необмислени пътешествия, или въ наслажденията и сътресенията на кумаря; а жената . . . тѣ вече, за зла честь, се спуща най-често по-дълбоко: въ пропастьта.

Нищожитъ украшения, свѣтътъ, развлѣченіята, развеселенията и пр. не могатъ изпълни казаната празнота, не могатъ спаси отъ тѣгата слабото ѣ сѣщество. Тя има нужда отъ сили и искусствени сътресения, тъкмо тъй както музикалнитъ инструменти се нуждайтъ отъ бурдисване за да издаватъ мелодични звукове.

Ето най-обикновенната причина за злосчастіето на женитъ отъ висшата класа. Св. Августинъ бѣ казалъ: «работата е молитва». И дѣйствително тя е такъва, щомъ спасява, и щомъ тя е самото противоядіе на тѣгата.

Подъ думата работа, обаче, ние не разбираме простото денгубство, но истинската и производителна работа, защото нужно е да исповѣдаме, че и работата има своитъ си любовници.

Едно просто свирение напр. на пѣно, типичното приважеаніе на една рисунка, малко или много искусственното подражаніе на едно хубаво рѣкодѣліе, или лекото четение на единъ романъ не отстраняватъ тѣгата, защото въ тия работи не съучаествува нито разумътъ, нито душата.

Въ дѣйствителность нѣли сѫ за подражаніе онии богати и благородни сѣщества, които се задоволяватъ съ това, що иматъ, и които истинско щастіе намиратъ въ упражняваніето на собственитъ си морални сили и никакъ не се нуждайтъ отъ други вънкашни и искусствени срѣдства, за да вкусѣтъ живота?

Нѣли е истина най-послѣ че, въ свѣта би имало повече щастіе, ако бѣше възможно да се съвсѣмъ отстрани тѣгата?!!

Сънищата.

Чудни сѫ явленията на сънищата. При всичко че тѣ играйтъ една толкова интересна роль въ живота на човѣка, между това до сега не сѫ изслѣдвани още научно и пираматически. За сънищата има много книги и прѣдания. Лѣкари и списатели отдали причината на сънищата на беспокойно и лошѣво спаніе, и за това сѫ направили странни опити, чрѣзъ които тѣ ги охарактеризирали като патологическо на човѣка състояние.

Но всичкитъ тия прѣдположения не се основа-

ватъ, за жалость, на никое сериозно научно изследване. Мисъ Mary Whiton Calkins допълни тия недостатъци на изследванията чрезъ много добри и научни работи. Лицата, върху които тя е направила своите си изследвания сж: мъжъ седемдесетъ и двѣ годишенъ и жена — двадесетъ осемъ. Въ разстояние на осемъ седмици, на мъжа му се присънувахъ 170 сънища и жената — 205. Всичкиятъ тия сънища и часоветъ, презъ които тѣ имъ се присънували, тя ги забѣлѣзвала.

Първий пунктъ на изследванията ѝ се отнася до часоветъ, по които ѝ се присънувало. Отъ тия изследвания излиза, че 73% отъ сънищата ѝ се присънували къмъ 4 часа сутринта, а другитъ — веднага слѣдъ ляганieto. Вторий пунктъ на изследването ѝ се отнася къмъ характера на сънищата и мислитъ на прѣдшния день. Характерътъ на 50% отъ сънищата е тѣсно свързанъ съ мислитъ на прѣдшния день, когато останалитъ нѣматъ никаква свръзка. Колкото се отнася до живостта и силата на сънищата тя забѣлѣзва, че половината почти отъ тѣхъ сж толкова живи и ясни, щото могатъ се писа като същинска история. Споредъ същата докторица, сънищата, обикновено, сж свързани съ познатитъ лица и мѣста.

Прѣдметъ на сънищата сж нѣща обикновени и авторката заключава, че нарѣдко се присънува сериозни работи или пакъ да се чувствува нѣщо трогателно каквито се случватъ въ действителния животъ.

Мисъ Calkins споменува и за сънища прѣдказващи. Споменува, че явлението на прѣдказващитъ сънища на болнитъ е странно и показва интересенъ характеръ.

М. В. Брианъ
лъкарка.

Афоризми.

Благодѣтелността отидято и да ни иде, трѣбва да се приеме като Божи даръ.

* * *

Не прѣзирай неприятеля си, но считай го като слонъ, ако и да ти се вижда като мравка.

* * *

Лажата прилича на силѣно клѣбо; колкото се търкала, толкова обемътъ му се увеличава.

* * *

Сънятъ е щедъръ крадецъ, който придава на тѣлеснитъ ни сили толкова, колкото отнема отъ връжето ни. (Елисавета, ромънска краля.)

* * *

Свършени сж само очии, които ние не ги познаваме.

* * *

Надеждата е свързъ на жената!

* * *

Исква се, щото мъжътъ да е глухъ, а жената — слѣпа, за да възцари въ свръхъмънната цивилизация домашното благоденствие.

* * *

Не мислещитъ жени приличатъ на подове, чиято зрълостъ е нуждна само за единъ моментъ!

* * *

Ако мъжътъ ламти за слава и величие то и жената нека иска доблести и приличие.

Разни.

Прошение за женс. еманципация. — Напоследъкъ Английскій парламентъ прие едно прошение, подписано отъ 257000 жени, съ което тѣ просяхъ да имъ се допусне гласоподдаването и избиранieto имъ; тукъ забѣлѣзваме, че подобно прошение бѣше подадено и въ 1867 год. и подписано отъ 1499 подписи.

Адвокатитъ въ Канада. — Въ Канада, тая колосална французка колония въ Сѣверна Америка, единъ новъ законъ допуща на женитъ — адвокатки да се представятъ въ сѣдилицата и да адвокатствуватъ. Пък, обаче, юристи взехъ да се борятъ противъ тоя законъ, претендирайки, че всѣки адвокатъ, който адвокатствова, има право да назначава и сѣдия. Angloамериканцитъ противопоставятъ на тая претенция, че двата въпроса на адвокатитъ и на сѣдитъ сж свързани различни. Най-знаменитото периодическо списание, известно подъ заглавие: «L' American Law Review» е свързанъ отъ страната на женитъ и пита съ хитростъ мъжесътъ, дали тая нѣмъ позиция въ тоя въпросъ не е по причина, на стига имъ, поради силното соперничество на женитъ съ тѣхъ въ много клонове на държавната служба!

Жени банкиерки. — Госпожитъ Mary Whitmore и Mary Grover се избраха като директорки на народна банка: въ гр. Nefli, областъ Ohio.

Жена-началница на народния гарнизонъ. — Г-жа А. Н. Kasse се назначи отъ управителя г. Stone на провинцията Missouri като началница на народния гарнизонъ. Прѣди назначението си въ тоя постъ, тя бѣше надзирателка на алазекитъ войници въ тая провинция.

Жена библиотечарка. Въ града Мариландъ е назначена като библиотечарка г-жа Jeffers, поради пространнитъ си енциклопедически знания. Тя е дъщеря на единъ простъ морякъ и прѣди да завземе тоя постъ бѣше задържала послѣдователно много други държавни служби.

Въ гр. Шикаго има сѣга 25 такива госпожи.

Помощъ на Арменцитъ — Извѣстната по милосрднето си въ Америка г-жа Юлия Самуилъ Хау побуди чрезъ едно слово Американцитъ за да се притекатъ на помощъ на умирацитъ отъ гладъ Арменки и сирачетата имъ, изоставени свързанъ въ произвола на турската жестокостъ и извѣрства; има се надежда, че много количество пари ще се събере за тая цѣль. Г-жа пакъ Elizabeth Preston, прѣдседателка на женското въздържателно дружество въ Южна Дакота, събра чрезъ едно заседание на казаното дружество, свикано за тая цѣль, хиляда долари за пострадавшихъ презъ послѣдното възстание Арменци.

Възнаграждението на французската академия.

— Французката академия тия години възнагоди съ орденa *prix Monthyon*, съ който се удостояват само най-личните добродетелни личности, дъщери жени, именно: *Жанна Карие* и *Октавия Брюсе*; първата е възнаградена за великото си пожертвование и трудовете си, що положила отъ много години насам, за поддържане поблдило то си семейство, което само по този начинъ пръкарва доволно добър, при всичко че тя сама се подлага на много лишения; а втората е възнаградена за пръданността, която показва къмъ едно семейство, при което тя най-честно до не отдавна служуваше; но послъ, като осиромаше туй семейство, тя въсприе поддържането му до денъ днешенъ още го поддържа най-добър. Достойно за похвала и за подражение дълото както на казаната Академия, тъй и на дъветъ великодушни жени! . . .

Книги и Списания,

получени въ дирекцията ни.

Звѣздина год. V-а кн. IV-а Юний *София* 1896.
Българка год. I-а кн. IV и V *Чирпанъ* 1896.
Юридически пръведъ год. IV-а брой, XI, XII. 1 и 15-й Юний *Пловдивъ* 1796.
Изворъ год. V-а кн. IX *Май Руссе* 1896.
Училище год. III-а кн. IX и X *Пловдивъ* 1896.
Младина год. V-а кн. IX и X *Казанлъкъ* 1896.
Пролѣтъ год. V-а кн. X Юний *Ломъ* 1896.
Свѣтлина год. VI-а кн. V *Май Пловдивъ* 1896.
Орало год. III-а кн. XI 1-й Юний *София* 1896.
Вираи Разулъ год. II-а кн. V и VI *Пловдивъ* 1896.
Медицински сборникъ год. II-а брой 6-й, *София* 1896.
Православенъ проповѣдникъ год. IV кн. 4-а *Априлъ Самоковъ* 1896.
Основно училище год. III, брой IX и X *Май и Юний Ломъ* 1896.
Домашенъ Приятель год. 8 брой 6, *Самоковъ* 1896.
Зорница и Дъководитель год. 30 (10). Брой 13. 1896 *Самоковъ*.
Zensky olzor Roenik I, Cisto 9, 10 V *Прага* дне 10 25 септѣна 1896.
Марки органъ московскаго общества собирателей почтовыхъ нивихъ марокъ издатель С. Д. Соложеникъ *Кіевъ № 3* *Май* 1896. года. Подписная цѣна за год 1 руб.
Стенографически протоколи на Сѣсийския Градско-общинский свѣтъ (Редовна сессия) кн. I, II, III и IV собственно издание на кметството 1895 и 96 *София*.
Протоколи на Сѣсийския градско-общинский свѣтъ Редовна Сессия, книга I собственно издания на кметството 1896 *София*.
Братки наставления за прѣдпазване и лѣкуване на домашните птици отъ кокошата холера и дѣтерита (отъ Хр. Тачевъ) *София* 1896.
Юбилейнъ сборникъ на сухиндолското читалище «Тръзвеностъ» по случай отпразнуването 25-та му годишнина; издание на читалището, село: *Лусина* 1896.

Корреспонденция.

Г. Г. К. Д-ръ Ф. Араб. *Попово* М. Иван. Руссе — М. Колд. Карнабатъ получихме по 7 лв. за 96 год. Друж. «св. Кар. и Мет.» *Свищовъ* молимъ внесѣте 3. 50 лв. за „Жен. Св.“ и «Домак.» за до 1|VII| 96 год. — *Ив. Гайтан. Пльвенъ* Прочетѣте извѣстията въ брой 9 стр. 72 на «Ж. Свѣтъ». 4-й брой на «Дом.» испратихме повторно, Справѣте се съ пощата, тъй като както «жен. свѣтъ», така и «Домак» най-редовно Ви се испращатъ.

Извѣстие.

Заедно съ настоящия брой се испраща 6, 7, 8-та, и послѣдняя кола, отъ премията ни.

М.

Je viens de fonder à Roustchouk un bureau de renseignements qui se chargera de fournir aux journaux, sociétés, cercles d'études et à toute personne qui en fera la demande, des correspondances politiques, littéraires, sociales et économiques sur la Roumanie et la Bulgarie.

Pour assurer le fonctionnement regulier de mon bureau, j'ai fixé un abonnement trimestriel de 150 francs pour les correspondances hebdomadaires.

En outre, je puis fournir des correspondances spéciales sur n'importe quel sujet et dont le prix sera fixé d'après la longueur et l'importance du sujet.

Je crois, par ce moyen, rendre de grands services aux journaux, hommes de lettres et de science, qui ayant besoin de differents renseignements, sur les deux pays précités, ne peuvent pas se les procurer facilement.

Espérant en votre concours, je vous présente M mes salutations les plus distinguées.

G. MARCULESCU.

Roustchouk (Bulgarie).

МНОГО ВАЖНО

за

Госпожи и госпожици

Отваря се

Училище за кроение (чъртане теоритическо).

на женски дрѣхы—рокли, блузи, пелерини, джекети и др. Ученицката може да свърши курсътъ за два мѣсеци. Ученички се приематъ въкога и безъ разлика на възраст. Прѣподавателката е свършила съ отличие въ Прага (Австрия). За споразумение — до управителката на училището, г-жа Евлампия Салабашева въ Пловдивъ.

Управителка и учителка:

Евлампия Салабашева.

Годишенъ абонаментъ:

за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . . л. 3.—
 — на списанието притурката . . . « 5.50—
 II за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . . « 4.—
 — на списанието съ притурката . . . « 7.—
 за странство — на списанието . . . « 5.—
 — на списанието съ притурката . . . « 6.—

Всичко, що се отнася до списанието или притурката испраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишна № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ,

Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и госпожици, приематъ се.

Правото на записъ въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон